

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **JUDr. A. Z.**, zast. JUDr. Vladanou Zemanovou, advokátkou se sídlem Svobodova 137/7, Praha 2, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem Školská 12, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 75/2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2015, č. j. 8 Ad 7/2015 – 71,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2015, č. j. 8 Ad 7/2015 – 71, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 75/2009, **se zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **35 600 Kč**, k rukám jeho zástupkyně JUDr. Vladany Zemanové, advokátky se sídlem Svobodova 137/7, Praha 2, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému

rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory ze dne 11. 4. 2014, sp. zn. K 75/2009, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Kárný senát uznal stěžovatele vinným kárným proviněním, jehož se dopustil tím, že poté, co mu jako právnímu zástupci věřitele S. M. v konkurzním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod č. j. 99 K 23/99 byla na jeho účet ve prospěch S. M. dne 31. 1. 2006 připsána částka 2 223 471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty, tuto částku S. M. přes jeho opakované výzvy do současné doby nevydal, a poté, co mu S.M. dopisem ze dne 10. 6. 2007 vypověděl plnou moc a dopisem ze dne 9. 7. 2007 ho požádal o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a o vydání dokladů vztahujících se k jeho věci, této žádosti do současné doby nevyhověl, tedy jednak že nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny, při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, a jednak že při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidlo profesionální etiky ukládajícímu

- povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu
- povinnost peníze a jiné hodnoty, které převzal ke stanovenému účelu, opatrovat s péčí řádného hospodáře a nepoužít je jinak nežli ke stanovenému účelu
- povinnost při ukončení poskytování právních služeb klientovi na jeho žádost vydat bez zbytečného odkladu všechny pro věc významné písemnosti, které mu klient svěřil, nebo které z projednávání věci vznikly
- o svých výkonech pro klienta vést přiměřené záznamy, jejichž obsah na požádání klientovi poskytne s úplným vysvětlením,

čímž porušil § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1, čl. 9, odst. 2, 4 a čl. 10 odst. 4 Pravidel profesionální etiky a § 19 odst. 1 písm. a), c) zákona o advokacii.

[3] Za toto kárné provinění mu bylo uloženo kárné opatření – dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 12 měsíců. Dále byl uznán povinným zaplatit žalované náhradu nákladů kárného řízení ve výši 3 000 Kč.

I. Vymezení věci

[4] Předmětem sporu v projednávané věci je otázka, zda se stěžovatel výše popsaného kárného provinění dopustil a zda byla kárná žaloba podána včas.

[5] Městský soud shledal důvodným závěr žalované, že se jedná o trvalý kárné provinění a nedošlo proto k prekluzi práva podat kárnou žalobu, neboť lhůta podle § 33 odst. 2 zákona o advokacii nemohla uplynout.

[6] V otázce, zda se stěžovatel dopustil kárného provinění, soud uvedl, že ze skutečností zjištěných v průběhu kárného řízení je zřejmé, že mezi stěžovatelem jako advokátem a jeho klientem panem S. M. (dále jen „klient“) nebyla uzavřena žádná smlouva,

pokračování

z níž by vyplýval pokyn pro stěžovatele, aby peníze ze zpeněžené konkurzní podstaty vyplatil jakékoliv třetí osobě. Považoval za nesporné, že stěžovatel si nijak neopatřil od klienta jakékoliv přímé a bezprostřední pokyny k další dispozici s penězi. Jednal bez komunikace s klientem. Zdůraznil, že stěžovatel postupoval na základě Dohody o výplatě finančních částek z 10. 2. 2006 (dále jen „dohoda“), kterou mu předložila třetí osoba, přičemž právě tato třetí osoba měla z dohody prospěch. Shodně se žalovanou měl za to, že právě vzhledem k této okolnosti si měl opatřit autentické vyjádření svého klienta, a že neučinil-li tak, jednal bez náležité opatrnosti, obezřetnosti a odpovědnosti.

[7] V souvislosti se záležitostí vyplacení, resp. nevyplacení peněz z výtěžku z konkurzního řízení bylo zcela nepodstatné, s jakým výsledkem skončilo trestní stíhání stěžovatele. Podstatným je naopak to, že stěžovatel až dosud nevydal klientovi peníze, jež obdržel ze zpeněžené konkurzní podstaty, což bylo předmětem kárné žaloby i rozhodnutí kárných senátů obou stupňů.

[8] Zda s těmito penězi naložil nějak jinak, případně jak jinak s nimi naložil, to nebylo pro rozhodování kárných senátů nijak významné, a pokud se tím přesto zabývaly, tak jen z toho důvodu, že stěžovatel způsob svého nakládání s těmito penězi popsal ve své obhajobě. Byť tedy jeho jednání není z hlediska trestní odpovědnosti zpronevěrou, nic to nemění na tom, že svému klientovi peníze nevydal. Napadené rozhodnutí není v rozporu s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 4 T 78/2012 ze dne 17. 12. 2012, kterým stěžovatel argumentoval.

[9] Soud odmítl tvrzení, že dohoda byla zpochybňována a označena za nepodstatnou. Kárný senát předložené listiny považoval pro účely kárného řízení za autentické. Se stěžovatelem se rozcházel nikoliv ve věci jejich pravosti, ale ohledně hodnocení jejich významu pro věc.

[10] Stěžovatel sám přiznal, že výpověď plné moci od klienta dostal, a že tento žádal jak vrácení listin, tak předložení vyúčtování. Ani v jednom mu však nevyhověl. Za tohoto stavu věci byl dle soudu odůvodněn závěr kárného senátu v rozhodnutí ze dne 11. 4. 2014, že stěžovatel dosud nevyúčtoval odměnu za poskytnutou právní službu svému klientovi, ačkoliv o to byl požádán a ani mu nevydal doklady vztahující se k věci. Dále konstatoval, že kárné senáty se zabývaly i okolnostmi, jež svědčily ve prospěch stěžovatele. Odmítl námitku, že kárné senáty bez dalšího akceptovaly tvrzení klienta stěžovatele.

[11] Jako důvodnou hodnotil námitku týkající se odkazu žalované na zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 9. 2008, takže jeho ustanovení se nemohla vztahovat na výplatu hotovosti, ke které mělo dojít dne 15. 3. 2006. Nesprávnost tohoto argumentu neměla žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[12] Stěžovatel brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[13] Namítá, že v řízení před městským soudem nezákonnost spatřoval a nadále spatřuje ve skutečnosti, že k posuzovanému jednání došlo v únoru a březnu 2006. Kárná žaloba byla podána v květnu 2009, tedy po více jak třech letech od sporného jednání, tj. po zákonné lhůtě. Na základě provedeného dokazování se nemůže jednat o trvalý skutek. Fakt, že stěžovatel „*dosud nevydal*“ klientovi finanční částku vůbec nemůže být jakýmkoliv proviněním, když je prokázáno a není nijak zpochybněno, že s touto částkou bylo v březnu 2006 naloženo dle výslovného písemného pokynu klienta.

[14] Trvá na tom, že výsledek trestního řízení, ve kterém byl posuzován stejný skutek, bylo nutné v kárném řízení respektovat. Soud se nijak nevypořádal s námitkami uplatněnými s ohledem na výsledky trestního řízení. Sporné jednání nebylo shledáno trestným činem, protože stěžovatel neměl důvod pochybovat o pravosti pokynu uděleného klientem. S ohledem na písemný pokyn ze dne 10. 2. 2006 má za to, že se kárného provinění nedopustil.

[15] Co se týká jeho povinnosti vydat doklady, tak uvádí, že k ukončení poskytování právních služeb došlo výplatou částky dne 15. 3. 2006 dle pokynu klienta. Pokud by byly nějaké doklady k předání, pak by bývaly měly být předány v této době. Ve skutečnosti ale nebylo co předávat. Stěžovatel od klienta v průběhu zastupování v konkurzním řízení žádné doklady nepřevzal a nebyly ani takové doklady, které by vznikly z projednávání a které by měl u sebe. Rozvrhové usnesení z konkurzního řízení bylo doručeno přímo klientovi, a to z toho důvodu, že se osobně účastnil schůzí věřitelského výboru. Při ukončení zastupování klient nevznášel žádnou žádost o poskytnutí písemností zcela nepochybně také z toho důvodu, že dobře věděl, že žádné takové písemnosti neexistují. Tyto skutečnosti soud při hodnocení zcela pominul. Navíc kárná žaloba podaná v květnu 2009 je i z hlediska povinnosti předat doklady při ukončení zastupování podána po uplynutí zákonné dvouleté lhůty.

[16] Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[17] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel prakticky opakuje svoji obhajobu z kárného řízení. Drží se představy, že pokud určité jednání ob stojí z hlediska práva trestního, musí obstát i dle zákona o advokacii. Tato představa je nesprávná. Ač byla listina ze dne 10. 2. 2006 shledána autentickou, postup stěžovatele nemohl být z hlediska povinností advokáta hodnocen jako správný. Na základě této listiny nemohl postupovat stěžovatel popsáním způsobem. Klientovi určenou částku stále nevydal, což je stav trvalý. Všechny námitky jsou vypořádány v odůvodnění napadeného rozsudku, na který žalovaná odkazuje. Ohledně výroku v řízení trestním uvádí, že vázanost pro soud by existovala jen v případě pozitivního výroku o vině.

[18] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[19] Stěžovatel v replice na vyjádření žalované uvádí, že se jednalo o plnění ze zpeněžené konkurzní podstaty dlužníka. Žádná speciální písemná dohoda ohledně naložení s touto

pokračování

částkou uzavřena nebyla. Bylo jasné a nepochybné, že se jedná o peněžní prostředky klienta a že s nimi bude nadále naloženo podle jeho vůle. Tu klient vyjádřil v pokynu z 10. 2. 2006. Žádná speciální dohoda tomuto pokynu předcházet nemusela. Je přesvědčen, že pokud na základě pravé listiny obsahující vůli klienta vyplatil finanční prostředky a respektoval tak jeho vůli, nemůže žalovaná tvrdit, že skutek trvá. A to za situace, kdy již sama žalovaná nezpochybňuje autenticitu pokynu advokátovi ze dne 10. 2. 2006.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

[21] Kárná žaloba ze dne 25. 5. 2009 byla podána pro skutek, který byl označen: *poté, co mu jako právnímu zástupci věřitele S.M. v konkurzním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod čj. 99K 23/99 byla na jeho účet ve prospěch S.M. poukázána částka 2,223.471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty, tuto částku S.M. přes jeho opakované výzvy do současné doby nevydal, a poté, co mu S.M. dopisem ze dne 10. 6. 2007 vypověděl plnou moc a dopisem ze dne 9. 7. 2007 ho požádal o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a o vydání dokladů vztahujících se k jeho věci, této žádosti do současné doby nevyhověl, tedy...*

[22] V průběhu kárného řízení se stěžovatel hájil tvrzením, že peníze vyplatil jednateři společnosti PP s.r.o., a to na základě dohody, kterou uzavřel jeho klient s touto společností, kterou smluvní strany písemně vyhotovily 10. 2. 2006 a kterou stěžovateli předložil jednatel této společnosti. Postupem dle této dohody (tj. výplatou peněz společnosti PP s.r.o.) plnil pokyn svého klienta. K tomuto tvrzení doložil jednak dohodu o výplatě finanční částky ze dne 10. 2. 2006, tak i Potvrzení ze dne 15. 3. 2006, z něhož vyplývá převzetí částky 2 223 471,10 Kč jednatelem společnosti PP s.r.o.

[23] Odvolací kárný senát v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že „[p]o provedeném dokazování je možno konstatovat, že ačkoliv doklady předložené kárně obviněným, na kterých je postavena jeho obhajoba (zejména Dohoda o výplatě finanční částky ze dne 10. 2. 2006, Potvrzení ze dne 15. 3. 2006, Příjmový pokladní doklad ze dne 15. 3. 2006) vzbuzují určité pochybnosti o jejich pravosti, kárný senát přesto respektující zásadu „v pochybnostech ve prospěch obviněného“ vycházel ve svých skutkových závěrech z toho, že uznal, v rámci obhajoby kárně obviněného, pravost těchto dokladů a při svých úvahách, jímž odůvodnil svoje rozhodnutí, z těchto dokladů vycházel“.

[24] Dále je v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že „kárně obviněný jako schovatel finančních prostředků svěřených mu v souvislosti s poskytovanou právní službou byl povinen jednat s náležitou opatrností, obezřetností, odpovědností a profesionalitou. Pokud vyplatil tak významnou finanční částku, patříci jeho klientovi, jiné osobě na základě přinejmenším málo

důvěryhodné listiny, která mu nebyla předložena klientem, a jejíž pravost si žádným způsobem neověřil, postupoval zcela v rozporu se svými povinnostmi při správě cizího majetku vyplývajících z jeho postavení advokáta“. V této části bylo navázáno na úvahu kárného senátu, uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí, kde bylo konstatováno, že „[v]yplacení klientské úschovy za takovéto situace třetí osobě (resp. její nevyplacení klientovi) je hrubým porušením povinností advokáta vůči klientovi“.

[25] Žalovaný dále dovodil, že „jestliže kárně obviněný neoprávněně vyplatil finanční prostředky deponované v jeho úschově cizí osobě, nikoliv klientovi, jako „uschovateli“, trvá stav, kdy není splněna povinnost kárně obviněného vůči klientovi vyplatit mu finanční prostředky u něj uložené. Skutečnost, že finanční prostředky vyplatil jiné osobě, z hlediska závazků kárně obviněného vůči klientovi osobě neoprávněně, na jeho povinnosti splnit závazky vůči klientovi se nic nemění“.

[26] Za skutek vymezený v kárné žalobě byl stěžovatel shledán příslušnými orgány kárně odpovědným a bylo mu uloženo kárné opatření dočasného zákazu výkonu advokacie na dobu 12 měsíců.

[27] Soud dospěl k závěru, že skutek vymezený kárnou žalobou slovy „poté, co mu jako právnímu zástupci věřitele S.M. v konkurzním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod čj. 99K 23/99 byla na jeho účet ve prospěch S.M. poukázána částka 2,223.471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty, tuto částku S.M. přes jeho opakované výzvy do současné doby nevydal, za který byl stěžovatel shledán v kárném řízení odpovědným, nemá oporu ve skutkových zjištěných učiněných v kárném řízení.

[28] Kárná žaloba spatřovala škodlivé jednání stěžovatele v tom, že dosud nevyplatil částku získanou z konkurzního řízení klientovi. V průběhu kárného řízení však bylo na základě provedeného dokazování zjištěno, že stěžovatel peníze vyplatil jednateli společnosti P.P. s.r.o., a to na základě dohody ze dne 10. 2. 2006. Toto zjištění nemá žádnou oporu ve skutku, který je uveden ve výroku rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory ze dne 11. 4. 2014, sp. zn. K 75/2009. Kárný senát ani odvolací kárný senát tuto zjištěnou skutečnost žádným způsobem nepromítly v rámci vymezení skutku, za který byl stěžovatel shledán kárně odpovědným, ač tak učinit v souladu s doktrínou trestního práva týkající se totožnosti skutku měly.

[29] Podstatou této doktríny aplikovatelnou přiměřeně i na kárné řízení je, že obžalovací zásada neznámá, že soud může rozhodnout jen o skutku uvedeném v žalobním návrhu. Nemusí jít o naprostou shodu žalobního návrhu s rozsudkem. Lze proto přihlížet i ke změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci před soudem. Soud je oprávněn i změny okolností případu v rámci téhož skutku převzít do svých skutkových zjištění, pokud se tím nemění přímo podstata skutku. „Podstatu skutku lze spatřovat v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude zachována, bude-li zachována alespoň buď totožnost jednání, nebo totožnost následku“(k tomu srov. Jelínek, J. a kolektiv: *Trestní právo procesní*. 3. Vydání. Praha: Leges, 2013, s. 595-596). V projednávaném případě má soud za to, že v průběhu kárného řízení bylo zjištěno odlišné jednání oproti tomu, které bylo vymezeno v kárné žalobě, přičemž škodlivý následek zůstal stejný.

pokračování

[30] Odůvodnění obou rozhodnutí neodpovídá skutku vymezenému ve výroku kárného senátu a není proto ani zřejmé, v čem konkrétně protiprávní jednání stěžovatele spočívalo. To bylo sice ve výroku označeno jako nevydání částky 2 223 471,10 Kč ze zpeněžení konkurzní podstaty klientovi, nicméně v odůvodnění se stěžovateli vytýká, že tím že vyplatil finanční prostředky někomu jinému, na základě málo důvěryhodné listiny, postupoval zcela v rozporu se svými povinnostmi při správě cizího majetku. Jednání stěžovatele tedy podle odůvodnění mělo spočívat nikoliv v zadržování prostředků klienta, ale v jejich vyplacení jiné osobě. Jedná se o dvě různá provinění, u kterých je nepochybně odlišný i běh lhůt pro podání kárné žaloby.

[31] Rozhodnutí žalované je proto nesrozumitelné a vnitřně rozporné.

[32] Soud byl nucen dále se vypořádat i s námitkami stěžovatele směřujícími do druhého skutku, který spočíval v tom, že „...poté, co mu S.M. dopisem ze dne 10. 6. 2007 vypověděl plnou moc a dopisem ze dne 9. 7. 2007 ho požádal o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a o vydání dokladů vztahujících se k jeho věci, této žádosti do současné doby nevyhověl“. Tento skutek je na hodnocení prvního skutku nezávislý.

[33] Tvrzení, že se soud nezabýval argumenty ve věci vydání dokladů, není pravdivé. Městský soud se těmito argumenty zabýval, o čemž svědčí str. 10-11 napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu proto neshledal.

[34] Při hodnocení námitek stěžovatele je zřejmé, že při jednání kárného senátu dne 11. 4. 2014 stěžovatel uvedl, že si myslí, že jej klient žádal o nějaké listiny, avšak on nic nevracel, neboť v té době již žádné listiny klienta neměl. Dále vypověděl, že vyúčtování odměny rovněž neprovedl. K žádné schůzce mezi stěžovatelem a klientem nedošlo, neproběhl ani žádný kontakt. V dopise ze dne 10. 6. 2007 klient žádal po stěžovateli rozvrhová usnesení, vyúčtování zastupování v konkurzech 99 K 23/99 a 13 K 79/99, konkrétně za úkony - právní porada na schůzce PVK, napsání a přihlášení pohledávky 99 K 23/99, účast při projednání pohledávek u soudu, napsání a přihlášení pohledávky 13 K 79/99.

[35] Obhajoba stěžovatele, že žádnými dokumenty vztahujícími se ke konkurznímu řízení nedisponoval, není věrohodná. Pokud stěžovatel zastupoval v konkurzním řízení 99 K 23/99 svého klienta, který byl v postavení věřitele, mělo být doručováno rozvrhové usnesení jemu, jako jeho zástupci. Současně jako zástupce klienta činil úkony s věcí související (porada s klientem, přihlášení pohledávky). Stěžovatel klienta ani neinformoval o tom, že žádné dokumenty nevlastní, popř. z jakého důvodu. Soud má za to, že jednání spočívající v tom, že stěžovatel nevydal klientovi dokumenty vztahující ke konkurznímu řízení, ve kterém klienta zastupoval, stále trvá.

[36] Rovněž trvá stav, kdy stěžovatel klientovi nevyúčtoval žádnou odměnu s tímto zastupováním související, což sám potvrdil při jednání kárného senátu dne 11. 4. 2014.

[37] Tyto námitky stěžovatele jsou proto nedůvodné.

[38] K prekluzi práva podat kárnou žalobu u tohoto skutku nedošlo. Soud nemá pochybnosti o tom, že vytýkané jednání lze hodnotit jako trvajícím, dosud neskončené. Trvajícím trestný čin bývá pravidelně charakterizován jako čin, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, anebo čin, kterým pachatel udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon zde postihuje právě udržování protiprávního stavu, které se zpravidla děje opomenutím, spočívajícím v tom, že pachatel takový stav neodstraní (srov. Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník*, 1. vydání, Praha: C.H.Beck, 2009, s. 127). Trvajícím trestné činy se pak posuzují jako jediné jednání, které trvá tak dlouho, dokud pachatel udržuje protiprávní stav; jde tedy o jediný skutek a jediný trestný čin, který je ukončen teprve okamžikem odstranění protiprávního stavu. Trvajícím trestný čin se v návaznosti na výše uvedené počíná promlčovat teprve od okamžiku ukončení trestné činnosti, tj. od okamžiku odstranění stavu, jehož udržování je znakem trestného činu.

[39] Stěžovatel soudu žádným způsobem nedoložil, že by protiprávní stav, který svým jednáním vyvolal, odstranil.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě vymezení první části skutku nemá výrok rozhodnutí kárného senátu oporu ve skutkových zjištěních a je v rozporu s odůvodněním. Oba kárné senáty rozpor mezi vymezeným skutkem v kárné žalobě a následně zjištěným skutkovým stavem žádným způsobem neodstranily, ač tak učinit mohly a měly.

[41] V posuzovaném případě tak již v řízení před městským soudem byly důvody pro to, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně konstatoval, že pro zrušení rozhodnutí žalované byly důvody již v řízení před městským soudem, který by v dalším řízení, při respektování názoru vysloveném Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení, nemohl vady napadeného rozhodnutí žalované nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil jak rozsudek městského soudu, tak i rozhodnutí žalované a věc ji vrátil k dalšímu řízení [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s.]. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[42] Soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť bez prodlení po podání tohoto návrhu rozhodl ve věci samé.

[43] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházely zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a

pokračování

náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[44] Žalovaná ve věci úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalované. Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 9 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví, soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 26 600 Kč.

[45] Zástupkyně stěžovatele, JUDr. Vladana Zemanová, učinila v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí žalované celkem šest úkonů právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „advokátní tarif“)], a tři písemná podání ve věci samé (žaloba, replika k vyjádření žalované a další vyjádření ze dne 8. 7. 2015) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč.

[46] Jelikož v řízení o žalobě probíhalo dne 16. 7. 2014 od 9:08 do 11:36 hodin ústní jednání, kterého se zástupkyně stěžovatele osobně zúčastnila, lze tuto účast považovat v souladu s § 11 odst. 1 písm. g) za pátý a šestý úkon právní služby (účast přesáhla 2 hodiny, proto 2 úkony právní služby), za který též náleží celkem 3 400 Kč za jeden úkon.

[47] Náhrada cestovních výdajů advokáta nebyla nárokována ani k ní nebyly doloženy žádné doklady. Náhrada za promeškaný čas advokátu nenáleží, má-li za stejné časové období nárok na odměnu za úkon právní služby (§ 11). Jelikož za samotnou účast na jednání náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, nenáleží ji odměna za promeškaný čas.

[48] Náhrada nákladů řízení před městským soudem činí 20 400 Kč (6 x 3 400 Kč).

[49] Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří dva úkony právní služby, tj. podání kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalované, jakožto písemná podání nebo návrhy ve věci samé a [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Odměna za právní služby před Nejvyšším správním soudem činí 6 200 Kč.

[50] Zástupkyně stěžovatele není plátkyní daně z přidané hodnoty.

[51] Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 35 600 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný uhradit k rukám zástupkyně stěžovatele JUDr. Vladany Zemanové, advokátky se sídlem Svobodova 137/7, Praha 2, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu